

Лаодикија — број један

Исаијино пророштво о пропасти за Долину виђења

Jeff Pippenger

2023-08-14

Пророштво о долини виђења. Шта ти је сада, те си сва изашла на кровове? Ти, која си пуна вреве, граде бучни, граде весели: твоји побијени нису побијени мачем, нити су погинули у боју. Сви твоји кнезови заједно побегоше, свезани су од стрелаца; сви који се у теби нађоше свезани су заједно, иако су издалека побегли. Зато рекох: Уклоните се од мене; горко ћу плакати, не трудите се да ме тешите због пустошења кћери народа мога. Јер је то дан невоље, и гажења, и сметености од Господа Бога над војскама у долини виђења, дан обарања зидова и вапаја ка горама. Исаија 22:1–5.

У књизи пророка Исаије, реч „бреме“ налази се осамнаест пута. Једанаест од тих навода непосредно означавају пророчанства пропасти, а осталих седам навода односе се на бреме као на нешто што се носи на рамену. Само један од навода преведених као „бреме“ представља нешто што се носи на рамену и уједно је пророчанство пропасти. Намера ми је да се осврнем на тај један навод у коме је употребљена јеврејска реч која означава нешто што се носи, а која је уједно и пророчанство пропасти; стога од самог почетка указујем на ту разлику, премда се овим чињеницама нећемо вратити све до касније.

Поглавље није нејасно у погледу одређења „долине виђења“, јер је она поистовећена са „Давидовим градом“, а такође и са „Јерусалимом“. Долина виђења представља лаодикијски адвентизам током историје последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила. Исаија је поставио контекст ове пропасти историјом представљеном у двадесетом поглављу, описујући постепено освајање света од стране асирског цара који је послао војног заповедника по имену Тартан да заузме град у Египту који се звао Азот.

Закон о недељи је препознат у Данилу 11:41, и он указује на три групе које „измичу“ руци папства у време закона о недељи.

Године када Тартан дође у Азот, (када га посла Саргон, цар асирски,) и завојева Азот, и узе га; у то време Господ проговори преко Исаије, сина Амосова, говорећи: Иди, свуци кострет с бедара својих, и изуј обућу с ногу својих. И учини тако, ходићи наг и бос. И рече Господ: Као што је слуга мој Исаија ишао наг и бос три године за знак и чудо Египту и Етиопији, тако ће цар асирски одвести Египћане као сужње и Етиопљане као заробљенике, младе и старе, наге и босе, с откривеном срамотом, на срамоту Египту. И уплашиће се и постидеће се Етиопије, уздања свога, и Египта, славе своје. И становник овога острва рећи ће у онај дан: Гле, такво је уздање наше, к коме прибегавамо за помоћ да бисмо се избавили од цара асирскога; и како ћемо избећи? Исаија 20:1–6.

Питање које постављају становници острва јесте: како да умакну цару Асирије, који је у Данилу једанаест такође представљен као цар севера.

И ући ће и у славну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће утећи из његове руке: Едом и Моав и првенци синова Амонових. Данило 11:41.

У овом стиху се препознаје недељни закон у Сједињеним Државама, а у Даниловом одломку постоје извесне суптилне нијансе које заслужују разматрање. У Данилу 11, од 40. до 43. стиха, налазе се три узастопна стиха која сви указују на „земље“. У 40. стиху, земље које представљају бивши Совјетски Савез биле су однесене од стране папства и Сједињених Држава 1989. године. Савремени историчари потврђују ову чињеницу.

Затим у четрдесет другом стиху налазимо реч „земље“, која представља све земље планете Земље, док цар са севера (папство) осваја Египат, који представља читав свет. То је једна од нијанси. Друга од две нијансе на које се позивам у ова три стиха односи се на реч „избећи“ у четрдесет првом стиху, а затим поново у четрдесет другом стиху. То су две различите хебрејске речи, иако су обе преведене као „избећи“. Хебрејска реч преведена као „избећи“ у четрдесет другом стиху значи да се не налази никакво избављење, јер када се „десет царева“, који представљају Уједињене нације, сагласе да своју једносветску владавину предају под власт папске звери, нема бег — нема избављења.

И десет рогова које си видео јесу десет царева, који још не примише царство; него примају власт као цареви за један час с звери. Они имају једну мисао, и своју силу и власт даће звери. Ови ће заратити с Јагњетом, и Јагње ће их надвладати; јер је Он Господар над господарима и Цар над царевима; и они што су с Њим јесу позвани, и изабрани, и верни. И рече ми: Воде које си видео, где седи блудница, јесу народи, и мноштва, и народности, и језици. И десет рогова које си видео на звери, ови ће омрзнати блудницу, и опустошиће је и оголити, и јешће њено месо, и сажећи ће је огњем. Јер им је Бог метнуо у срца да изврше Његову вољу, и да буду једномислени, и да предаду своје царство звери, док се не испуне речи Божје. Откривење 17:12–17.

О ових „десет царева“ више пута се говори у Божјој речи, а и у извештају о Илији, Ахав, цар Израилев, био је глава над десет племена, и био је ожењен Језавељом. Језавеља је папство на крају света, Илија су весници поруке трећег анђела, а Ахав је глава савеза од десет царева. Ахав представља Сједињене Америчке Државе као вођу Уједињених нација током пророчке историје закона о недељи. Када Египат буде освојен од Асира, цар севера из Данила једанаест, четрдесет и два, управо је приморао десет царева да се сагласе да предају своје царство папској сили.

„Како се приближавамо последњој кризи, од пресудне је важности да међу Господњим оруђима владају склад и јединство. Свет је испуњен буром, ратом и раздором. Ипак, под једном главом — папском влашћу — људи ће се ујединити да се супротставе Богу у личности Његових сведока. Ово јединство учвршћује велики отпадник. Док настоји да уједини своје оруђе у ратовању против истине, он ће деловати да подели и расеје њене заступнике. Љубомора, зло подозрење, злоречје, он подстиче да би произвео неслогу и раздор.” Testimonies, volume 7, 182.

У четрдесет првом стиху налазимо реч „умакнути“, а реч „умакнути“ налазимо и у четрдесет другом стиху, али то су две различите хебрејске речи. Реч преведена као „умакнути“ у четрдесет првом стиху значи умаћи као по клизавости. То је иста реч која је преведена као „умакнути“ у шестом стиху двадесетог поглавља Исаије. „У тај дан“ „становник овога острва“ пита како могу умаћи Асирцу који „у тај дан“ поступно осваја свет, као што је приказано у једанаестом поглављу Данила и у неколико других одломака Светога писма.

У Данилу 11:41, када папство, или, како га Данило представља, цар севера, или, како га Исаија представља, Асирац, осваја „славну земљу“, која представља Сједињене Државе, препознају се две групе.

И ући ће и у славну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће се избавити из његове руке: Едом и Моав и први синови Амонових. Данило 11:41.

Једну групу чине „многи“ који бивају оборени, а друга група је представљена као „Едом, Моав и главари синова Амонових“. При доношењу недељног закона, Откривење 18,4 позива оне који су још у Вавилону да „изађу“.

И чух други глас с неба како говори: Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима и да не примите од њених зала. Откривење 18:4.

Едом, Моав и прваци синова Амонових јесу они који измичу лукавом окретношћу, као што се народи острва у Исаији двадесетој надају да ће учинити.

У четрдесет првом стиху, друга нијанса на коју упућујем јесте да у четрдесетом, четрдесет првом и четрдесет другом стиху налазимо реч „земље“, али је у четрдесет првом стиху то додата реч, а не у изворним Даниловим речима, и ту не припада. Многе земље биле су оборене у испуњењу четрдесетог стиха приликом распада Совјетског Савеза, а многе земље бивају освојене када папство преузме Уједињене нације. Али приликом недељног закона у Сједињеним Државама, „многи“ који су оборени нису многе земље; они могу бити само адвентисти седмог дана.

„Ако вам је предочена светлост истине, која открива суботу четврте заповести и показује да у Речи Божјој нема никаквог темеља за светковање недеље, а ви се ипак и даље држите лажне суботе, одбијајући да светкујете суботу коју Бог назива ‘Мој свети дан’, примате жиг звери. Када се то дешава? Онда када се покоравате уредби која вам заповеда да престанете с радом у недељу и да обожавате Бога, док знате да у Библији нема ни једне речи која би показала да је недеља ишта друго до обичан радни дан, ви пристајете да примите жиг звери и одбијате печат Божји.” Review and Herald, July 13, 1897.

Сваки члан Цркве адвентиста седмог дана прихватио је учење о суботи када је крштењем постао члан Цркве, и сматра се одговорним за „светлост истине“ у погледу суботе.

„Промена суботе јесте знак, или жиг, ауторитета Римске цркве. Они који, разумејући захтеве четврте заповести, изабери да светкују лажну суботу уместо праве, тиме одају

почаст оној власти којом је једино она и прописана. Жиг звери јесте папска субота, коју је свет прихватио уместо дана који је Бог одредио.

„Нико још није примио жиг звери. Време кушања још није дошло. У свакој цркви има истинских хришћана, не изузимајући ни римокатоличку заједницу. Нико није осуђен док не прими светлост и не увиди обавезу четврте заповести. Али када буде изашао указ којим се намеће лажна субота, и силни поклич трећег анђела буде упозоравао људе против клањања звери и њеном лику, јасно ће се повући граница између лажног и истинитог. Тада ће они који и даље устрајавају у преступу примити жиг звери.

„Брзим корацима приближавамо се овом раздобљу. Када се протестантске цркве уједине са световном влашћу да подрже лажну религију, због противљења којој су њихови преци претрпели најжешћи прогон, тада ће папска субота бити наметнута здруженим ауторитетом цркве и државе. Наступиће национално отпадништво, које ће се окончати једино у националној пропасти.“ Manuscript 51, 1899.

При доношењу недељног закона, једини људи који се сматрају одговорнима за светлост трећег анђела јесу адвентисти седмог дана, јер ће тек тада онима изван адвентизма бити изнесен испит трећег анђела. „Многи“ који ће бити оборени при недељном закону јесу лаодикијски адвентисти, јер „суд почиње од дома Божјег.“

Тако ће последњи бити први, и први последњи; јер је много званих, а мало изабраних. Матеј 20:16.

Исаија је „знак и чудо“ за Египат и Етиопију у погледу папства и његовог постепеног освајања света. Египат је Уједињене нације; Етиопија су Сједињене Америчке Државе, а Асирија је папство. У оквиру те пророчке историје Исаија почиње да износи низ пророчанстава о пропасти. Двадесет друго поглавље говори о Лаодикејцима који су оборени у време закона о недељи и о Филаделфијцима који из Вавилона позивају „Едом, Моав и главаре синова Амонових“.

Лаодикејском адвентизму недостаје неопходан карактер да би био спасен, и он бива избљуван из уста Господњих приликом закона о недељи. Ову чињеницу напомињем само да бих нагласио следећу тачку. Исаија двадесет друга глава представља још један разлог због којег је Лаодикеја изгубљена, јер је пророчанство о пропасти усмерено против долине „виђења“. Постоје две основне јеврејске речи које се преводе као „виђење“. Једна представља пророчки низ догађаја, а друга представља виђење Христа. Једна је спољашња у односу на цркву, а друга је унутрашња у односу на цркву. Реч у двадесет другој глави јесте виђење које представља пророчке догађаје, и то је иста реч која је у Књизи о Причама преведена као „виђење“.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче 29:18.

„Бреме долине виђења“ јесте пророштво које поистовећује две класе богослужитеља у Божјој цркви на крају света. Једна класа, представљена Севном, јесте Лаодикија, а друга класа је Филаделфија, представљена Елијакимом, сином Хелкијиним. Разлика између те две

класе у том поглављу, наравно, јесте иста она разлика као у причи о десет девојака. Једна класа има уље у поноћ, а друга класа га нема. „Уље“, као симбол, представља различите истине у зависности од контекста у коме се налази, али у Исаји двадесет другој „уље“ десет девојака представљено је речју „виђење“. Једна класа има „уље“, а друга га нема.

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сатани као херувиму заклањачу. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава сталну везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог снабдева светилјке верника, да не би затрепериле и угасиле се. Када се ово свето уље не би изливало с неба у порукама Божјега Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.“

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да би било пренето онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево, женик иде; изиђите му у сусрет’, они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да дочекају свога Господа. Они у себи немају силу да прибаве уље, и њихови су животи упропашћени. Али ако се моли за Божјег Светог Духа, ако преклињемо, као што је Мојсије преклињао: ‘Покажи ми славу своју’, љубав Божја излиће се у наша срца. Кроз златне цеви златно уље биће нам пренето. ‘Не силом ни крепошћу, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца Правде, Божја деца светле као видела у свету.” Review and Herald, July 20, 1897.

Духови пророка сагласни су један с другим, а Захаријина два помазаника уједно су и два сведока из Откривења једанаест.

„О двојици сведока пророк даље изјављује: „Ово су две маслине и два свећњака који стоје пред Богом земље.“ „Реч је твоја,“ рече псалмист, „жижак нози мојој и видело стази мојој.“ Откривење 11:4; Псалам 119:105. Два сведока представљају Писма Старога и Новога завета. Оба су важна сведочанства о пореклу и вечном трајању Божјег закона. Оба су такође сведоци о плану спасења. Праслике, жртве и пророштва Старога завета упућују унапред на Спаситеља који треба да дође. Јеванђеља и посланице Новог завета говоре о Спаситељу који је дошао управо на начин који је био унапред објављен прасликом и пророштвом.“ Велика борба, 267.

Захаријине две помазане личности представљају процес саопштавања који је приказан у првом поглављу Откривења. „Уље“, које је пророчка „визија“ историјских догађаја, преноси се кроз Стари и Нови завет. У Откривењу 11 ова два сведока су, према контексту, поистовећена са Мојсијем и Илијом. Мојсије и Илија су символ сами по себи.

Када су представљени заједно, као на Гори преображења или у једанаестој глави Откривења, они су симболи двеју различитих истина. На гори они представљају мученике током кризе недељног закона и сто четрдесет и четири хиљаде, док у Откривењу 11 представљају Стари и Нови завет. Али за адвентизам они представљају још и више. Два сведока за Јевреје били су „закон и пророци“, што представља Стари завет, а два сведока за хришћане били су Стари и Нови завет, али за адвентизам два сведока су Реч Божја и

сведочанство Исусово. Зато је Јован био на Патмосу.

Ја, Јован, који сам и ваш брат и заједничар у невољи, и у царству и трпљењу Исуса Христа, бејаш на острву које се зове Патмос, ради речи Божије и ради сведочанства Исуса Христа. Откривење 1:9.

У Исаији двадесет другој представљена су два сведока, Мојсије и Илија, мада се то може препознати једино ако на то поглавље примените начело Алфе и Омеге. Размотрите где је Исус започео Своје објашњење „виђења“ пророчких догађаја Својим ученицима на путу за Емаус.

„Почевши од Мојсија, самог Алфе библијске историје, Христос је у свим Писмима излагао оно што се односило на Њега.“ Чежња векова, 796.

Илија је пророк који се појављује пре великог и страшног дана Господњег, са поруком заснованом на начелу Алфе и Омеге, обраћајући срца отаца (алфа) ка деци (омега). Мојсије и Илија представљају алфу и омегу библијског пророштва. Ако то можете чути, Мојсије је био Вилијам Милер. И Мојсије и Милер су умрли, и обојица су надахнућем били препознати као спасени. Мојсије је, разуме се, васкрснут одмах после своје смрти, али анђели чекају око Милеровог гроба до његовог васкрсења. Илија представља последњег весника пре доласка великог и страшног дана Господњег.

„Јевреји су настојали да зауставе објављивање поруке која је била проречена у Речи Божјој; али пророштво се мора испунити. Господ каже: „Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи“ (Малахија 4:5). Неко треба да дође у духу и сили Илијиној, и када се он појави, људи могу рећи: „Сувише си ревносан, не тумачиш Писма на исправан начин. Допусти ми да ти кажем како да проповедаш своју поруку.““

„Има многих који не могу да разликују дело Божје од дела човечјег. Ја ћу говорити истину онако како ми је Бог даје, и сада кажем: ако наставите да налазите мане, да негујете дух раздора, никада нећете упознати истину. Исус је рекао Својим ученицима: ‘Још вам много имам казати, али сада не можете носити’ (Јован 16:12). Они нису били у стању да цене свете и вечне ствари; али је Исус обећао да ће послати Утешитеља, који ће их научити свему и подсетити их на све што им је Он казао. Браћо, не смемо полагати своју зависност у човека. ‘Прођите се човека, којему је дах у носу; јер шта је он да се за њ држи?’ (Исаија 2:22). Морате своје беспомоћне душе обесити о Исуса. Не приличи нам да пијемо са извора у долини, када постоји извор на планини. Оставимо ниже токове; дођимо вишим изворима. Ако постоји нека тачка истине коју не разумете, око које се не слажете, истражујте, упоређујте Писмо с Писмом, спустите окно истине дубоко у рудник Божје Речи. Морате положити себе и своја мишљења на Божји олтар, одбацити своје унапред створене замисли и допустити да вас Дух Неба води у сваку истину.“ Selected Messages, book 1, 412.

У Исаији двадесет и два, Севна и Елијаким представљају мудре и луде унутар адвентизма на крају света, када цар севера напредује на Јерусалим. Елијаким, син Хелкијин, поседовао је

„виђење“, а Севна није.

Где нема визије, народ пропада; а ко држи закон, блажен је. Приче 29:18.

Пророчка порука, то јест „виђење“ овога стиха, односи се на две ствари. Ако разумете умножавање пророчке светлости и живите; а ако не разумете — умирате. Ако не разумете, онда не можете бити припремљени да држите суботу при проби недељног закона. Биће „прекасно“. Када лаодикијски адвентисти буду оборени при недељном закону, они одбацују закон зато што су одбацили „виђење истине“. Они немају уља; не разумеју умножавање знања које се отпечаћује непосредно пре затварања времена милости.

Јер говориш: Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и го. Откривење 3:17.

Исаијин знак је био у томе што је три године ходио наг и бос. То је чинио да би опоменуо оне који ће бити опоменути његовом пророчком поруком, да ћете, ако не разумете виђење пророчких догађаја, доспети до недељног закона и постати заробљеници који бивају одведени у јадном, бедном, сиромашном, слепом и нагом стању. Исаија је био знак и чудо за историју Исаијиног времена, али још више за крај света.

А све ово догађало им се за пример; и написано је за нашу опомену, на које су дошли крајеви света. 1. Коринћанима 10:11.

У првих пет стихова двадесет другог поглавља Јерусалим, град Давидов, означен је као „буран“, „весео град“ који је пун „превирања“. Класичан библијски исказ, којим се служе чак и људи од овога света, употребљен је у овом поглављу да представи „весели“ „буран“ град који је пун „превирања“, када они из тринаестог стиха весело говоре: „једимо и пијмо; јер сутра ћемо умрети.“ Ипак, иако су весели, њихови људи су побијени, али не мачем, нити у боју, и зато Исаија поставља питање: „Шта ти је?“

Шта год да их мучи, навело их је да изађу на кровове. Кровови су симбол клањања сунцу, месецу и звездама; то је симбол спиритизма. У овом одломку адвентизам се налази под духовном заблудом.

И оне који се на крововима клањају војсци небеској; и оне који се клањају и заклињу Господом, а заклињу се и Малхамом; и оне који су се одвратили од Господа; и оне који Господа не тражише нити за Њим упиташе.

Мучи пред присуством Господа Бога; јер је близу дан Господњи; јер је Господ припремио жртву, позвао је своје госте. И догодиће се у дан жртве Господње, да ћу казнити кнезове и царске синове, и све који су одевени у туђинско рухо. У исти дан казнићу и све оне који прескачу праг, који куће својих господара пуне насиљем и преваром. Софонија 1:5–9.

У кризи недељног закона адвентизам, представљен као Јерусалим, налази се у „долини виђења“. Они који одбацују пророчку поруку, представљену „уљем“ или „виђењем“, упражњавају спиритизам, о коме Павле говори у Другој посланици Солуњанима. Ту такође

налазимо оне (Севна) који не примише љубав истине.

И зато ће им Бог послати силу заблуде, да верују лажи; да буду осуђени сви који не повероваше истини, него заволеше неправду. 2. Солуњанима 2: 11, 12.

Наравно, реч „истина“ коју Павле употребљава јесте грчка реч која је преузета из јеврејске речи „истина“, настале спајањем три јеврејска слова која представљају Алфу и Омегу. Одбацавање „истине“ представљене као начело Алфе и Омеге, навлачи силну заблуду на Лаодикијце, а та заблуда је спиритизам.

„Пророк Исаија каже: ‘Кад вам рекну: Питајте оне који имају познате духове, и врачаре који шапћу и мрмљају; не треба ли народ да пита Бога свога? За живе — мртве? К закону и сведочанству! Ако не говоре по овој речи, то је зато што нема светлости у њима.’ Исаија 8:19, 20. Када би људи били вољни да приме истину тако јасно изнесену у Светоме писму о природи човека и о стању мртвих, у тврдњама и појавама спиритизма видели би сотонино деловање с силом и знацима и лажним чудесима. Али, уместо да се одрекну слободе која толико прија телесном срцу и напусте грехе које љубе, мноштва затварају очи пред светлошћу и иду право даље, не марећи за опомене, док Сотона плете своје замке око њих и они постају његов плен. ‘Зато што не примише љубав истине, да би се спасли’, зато ће им ‘Бог послати силу преваре, да верују лажи.’ 2. Солуњанима 2:10, 11.” Велика борба, 559.

У Исаији двадесет другој људи веселога града бивају побијени, али не у боју нити мачем; они су заједно свезани и побијени са кнезовима који су побегли.

„Ако црква крене путем сличним путу света, делиће исту судбину. Напротив, пошто је примила већу светлост, њена казна биће већа од казне непокајаних.“

„Ми као народ тврдимо да имамо истину испред сваког другог народа на земљи. Тада би наш живот и карактер требало да буду у складу с таквом вером. Дан је управо пред нама када ће праведници бити везани као драгоцене житне снопове за небеску житницу, док ће безбожници, као кукољ, бити сабрани за огњеве последњег великог дана. Али пшеница и кукољ ‘расту заједно до жетве.’“ Testimonies, volume 5, 100.

Вођство у Исаији двадесет друго повезано је „стрелцима“. Севна је означен као старешина над домом, а његов положај биће дат Елијакиму, сину Хелкијином. У Исаији двадесет друго пророчка порука представљена „виђењем“ пророчких догађаја произвела је две класе богослужитеља у Јерусалиму док се цар са севера приближава. Једна класа бива везивана за небеску житницу, а друга за огњеве последњих дана. Оно што је везало зле јесу „стрелци“, што је један од многих симбола ислама у Божјој Речи.

И остатак од броја стрелаца, јунака синова Кедарових, умањиће се; јер Господ Бог Израилев рече тако. Исаија 21:17.

А ово су имена синова Исмаилових, по именима њиховим, по нараштајима њиховим: првенац Исмаилов, Навајот; и Кидар, и Адвеил, и Мивсам, и Мишма, и Дума, и Маса, Адар, и Тема, Јетур, Нафис и Кедма. Ово су синови Исмаилови, и ово су им имена, по

местима њиховим и по утврђеним насељима њиховим; дванаест кнезова према племенима својим. Постање 25:13–16.

Вођство адвентизма било је свезано стрелцима када је одбацило вест да је ислам напао Сједињене Државе 11. септембра 2001. године, у испуњењу библијског пророштва. Напад 11. септембра био је потврда вести која је била отпечаћена 1989. године, приликом распада Совјетског Савеза. Напад ислама 11. септембра био је паралела са 11. августом 1840. године, када је пророштво о томе да ће ислам бити обуздан оснажило вест првог анђела тиме што је потврдило Милерово основно пророчко правило, да један дан представља једну годину. Једанаести август 1840. године био је испуњење прореченог догађаја који је био заснован на начелу дан за годину. Када се то испунило, вест првог анђела била је однесена до сваке мисијске станице у свету.

11. septembar potvrdio je osnovno pravilo „viđenja“ datog adventizmu da ga objavi. To pravilo glasi da se istorija ponavlja. Kada je 11. avgusta 1840. godine potvrđen princip dan za godinu, silni anđeo iz Otkrivenja deset sišao je, označavajući osnaženje Milerove poruke o času suda, te tako predoznačujući vreme kada je anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao 11. septembra.

„Откуда потиче тврдња да сам изјавила да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала велике зграде које се тамо подижу, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страховито потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења представља упозорење о ономе што долази на земљу. Али немам никакву посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене окретањем и превртањем Божје силе. Из светлости која ми је дата, знам да је разорење у свету. Једна реч од Господа, један додир његове моћне силе, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страховитост не можемо ни замислити.” Review and Herald, July 5, 1906.

Наравно, о исламу би се могло рећи још много тога, али Шевна представља оне који одбацују „виђење“ пророчке историје које је засновано на понављању историје, праћено основном истином понављања историје — да почетак нечега илуструје крај нечега. Обуздавање ислама 11. августа 1840. спустило је анђела из Откривења десет, а ослобађање ислама 11. септембра спустило је анђела из Откривења осамнаест.

И рекох: чујте, молим вас, главари Јаковљеви и кнезови дома Израилјева; није ли ваше да знате суд? Ви који мрзите добро и љубите зло; који им кожу здирете с њих и месо с костију њихових; који и месо народа мога једете, и кожу с њих дерете; кости им ломите и сечете их на комаде као за лонац и као месо у котлу. Тада ће завапити ка Господу, али их Он неће услишити; него ће сакрити лице Своје од њих у оно време, јер су зла дела чинили. Овако говори Господ о пророцима који заводе народ мој, који гризу зубима својим и вичу: Мир; а ко им не меће ништа у уста, против њега спремају рат. Зато ће вам ноћ доћи, да нећете имати виђења; и смркнуће вам се, да нећете моћи гатати; и сунце ће заћи над пророцима, и дан ће им потамнети. Тада ће се видиоци постидети, и гатари

посрамити; сви ће покрити усне своје, јер неће бити одговора од Бога. А ја сам, доиста, пун силе Духом Господњим, и суда, и крепости, да објавим Јакову преступ његов и Израилу грех његов. Чујте ово, молим вас, главари дома Јаковљева и кнезови дома Израилјева, који се гадите суда и изврћете сваку правду. Сион зидају крвљу, и Јерусалим безакоњем. Главари његови суде за мито, и свештеници његови уче за плату, и пророци његови гатају за новац; а ипак се ослањају на Господа и говоре: Није ли Господ међу нама? Неће нас зло снаћи. Михеј 3:1–11.

И мноштво свих народа који војују против Арила [Јерусалима], сви који војују против њега и против његове тврђаве, и који га тешње, биће као сан у ноћном виђењу. Биће као кад гладан човек сања, и гле, једе; али се пробуди, а душа му празна; или као кад жедан човек сања, и гле, пије; али се пробуди, и гле, изнемогао је, и душа му жуди: тако ће бити мноштво свих народа који војују против горе Сиона. Застаните и чудите се; вичите и плачите: пијани су, али не од вина; тетурају се, али не од жестока пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна, и затворио ваше очи: пророке и ваше главаре, видовњаке, покрио је. И свако виђење постало вам је као речи књиге која је запечаћена, коју људи дају ономе који је учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје ономе који није учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен. Зато рече Господ: Пошто ми се овај народ приближава својим устима и уснама ме поштује, а срце своје удаљио је од мене, и страх њихов према мени научен је по заповести људској, зато, ево, опет ћу чинити чудесно с овим народом, чудо над чудима; јер ће погинути мудрост њихових мудраца, и разум разборитих њихових сакриће се. Тешко онима који дубоко настоје да сакрију своју намеру од Господа, и чија су дела у тами, и који говоре: Ко нас види? и ко нас зна? Заиста, ваше извртање ствари сматраће се као грнчарска глина: јер хоће ли дело рећи о ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће обликовано рећи о ономе који га је обликовао: Није имао разума? Исаија 29:7–16.

Долина виђења, према Исаији, јесте „дан невоље, гажења и сметености од Господа Бога над војскама у долини виђења, обарања зидова и вапаја к горама.“ Стога Исаија горко плаче, као што је и Исус плакао.

„Исусове сузе нису биле проливане у ишчекивању Његовог сопственог страдања. Непосредно пред Њим био је Гетсиманија, где ће Га ускоро ужас велике таме надвити. И Овчија врата беху на видуку, кроз која су вековима вођене животиње за жртвене приносе. Та врата ускоро ће се отворити и за Њега, великог Антитипа, ка чијој су жртви за грехе света указивали сви ти приноси. У близини беше и Голгота, поприште Његове предстојеће агоније. Ипак, Откупитељ није плакао и стењао у душевној тескоби због тих подсећања на Своју сурову смрт. Његова туга није била себична. Помисао на Његову сопствену агонију није застрашила ту племениту душу, спремну на самопожртвовање. Призор Јерусалима пробадао је Исусово срце — Јерусалима који је одбацио Сина Божјег и презрео Његову љубав, који је одбио да се увери Његовим моћним чудима и који се спремао да Му одузме живот. Он је видео шта је она постала у својој кривици што је одбацила свога Откупитеља, и шта је могла бити да је прихватила Онога који је једини могао исцелити њену рану. Он је дошао да је спасе; како да је се одрекне?“

„Израиљ је био народ коме је била указана посебна наклоност; Бог је њихов храм био учинио Својим пребивалиштем; он је био ‘леп за положај, радост свој земљи.’ Псалам 48:2. Тамо је било забележено више од хиљаду година Христовог заштитничког старања и нежне љубави, какву отац има према свом јединцу. У том храму пророци су изрицали своја свечана упозорења. Тамо су се њихале запаљене кадионице, док се тамјан, помешан с молитвама богомољаца, уздизао к Богу. Тамо је текла крв животиња, као праслика Христове крви. Тамо је Јехова откривао Своју славу над помирилиштем. Тамо су свештеници вршили своју службу, и раскош симбола и обреда трајала је вековима. Али свему томе морао је доћи крај.“

„Исус подиже Своју руку, — која је тако често благосиљала болесне и напаћене, — и, машући њоме према осуђеном граду, у испрекиданим узвицима жалости повика: ‘Кад би и ти, бар у овај свој дан, познао оно што служи твоме миру! —’ Ту је Спаситељ застао и оставио неизреченим какво је могло бити стање Јерусалима да је прихватио помоћ коју му је Бог желео дати, — дар Свога љубљеног Сина. Да је Јерусалим знао оно што му је било предност да зна, и да је послушао светлост коју му је Небо послало, могао је стајати у поносу благостања, као царица царстава, слободан у сили моћи коју му је Бог даровао. Не би било наоружаних војника који стоје на његовим вратима, нити римских застава које се вију са његових зидина. Славна судбина која је могла благословити Јерусалим да је прихватио свога Искупитеља уздигла се пред Сином Божјим. Он је видео да је кроз Њега могао бити исцељен од своје тешке болести, ослобођен ропства и утврђен као моћна метропола земље. Са његових зидина голуб мира пошао би ка свим народима. Он би био славни венац света.“

„Али светла слика онога што је Јерусалим могао бити ишчезава из Спаситељевог вида. Он увиђа шта је сада под римским јармом, носећи Божје негодовање, предан Његовом одмаздном суду. Он наставља прекинуту нит Свога нарицања: ‘Али је сада сакривено од твојих очију. Јер ће доћи дани на тебе, и непријатељи твоји ископаће опкоп око тебе, и опколиће те, и стећи ће те са свију страна, и разбиће тебе и децу твоју у теби, и неће оставити у теби камена на камену; зато што ниси познао време свога похођења.’“

„Hristos je došao da spase Jerusalem sa njegovom decom; ali farisejska gordost, licemerje, zavist i zloba sprečili su Ga da ostvari svoju nameru. Isus je znao za strašnu odmazdu koja će zadesiti taj osuđeni grad. Video je Jerusalem opkoljen vojskama, opsednute stanovnike dovedene do gladi i smrti, majke kako se hrane mrtvim telima sopstvene dece, i roditelje i decu kako jedni drugima otimaju poslednji zalogaj hrane, dok prirodnu naklonost uništavaju nagrizaјуći bolovi gladi. Video je da će tvrdokornost Jevreja, koja se pokazala u njihovom odbacivanju Njegovog spasenja, такође dovesti do toga da odbiju da se pokore nadirućim vojskama. Posmatrao je Golgotu, na kojoj je trebalo da bude podignut, zasađenu krstovima gustim kao šumska stabla. Video je nesrećne stanovnike kako trpe mučenje na spravi za mučenje i raspeće, prelepe palate razorene, hram u ruševinama, i od njegovih masivnih zidova ni kamen na kamenu, dok je grad bio preoran kao njiva. Spasitelj je s pravom mogao da plače u agoniji pri pogledu na taj strašni prizor.“

„Јерусалим је био дете Његове бриге, и као што нежни отац тугује над непослушним сином, тако је Исус плакао над вољеним градом. Како да те предам? Како да гледам како си одређен за уништење? Зар да те пустим да допуниш чашу својих безакоња? Једна душа има такву вредност да, у поређењу с њом, светови тону у безначајност; а овде је требало да пропадне читав народ. Када би брзо залазеће сунце на западу ишчезло с небеског свода, Јерусалимов дан благодати био би окончан. Док се поворка заустављала на обронку Маслинске горе, за Јерусалим још није било прекасно да се покаје. Анђео милости тада је склапао своја крила да сиђе са златног престола и уступи место правди и суду који је брзо долазио. Али Христово велико срце љубави још је преклињало за Јерусалим, који је презрео Његове милости, омаловажио Његова упозорења и управо је требало да окрвави своје руке Његовом крвљу. Кад би се Јерусалим само покајао, још не би било прекасно. Док су последњи зраци залазећег сунца још обасјавали храм, кулу и врхове, зар не би неки добри анђео повео њега ка Спаситељевој љубави и одвратио његову пропаст? Прекрасни и несвети граде, који си каменовоа пророке, који си одбацио Сина Божјег, који си се својим непокајањем сам оковао у окове ропства, — дан твоје милости био је готово на измаку!“ Чежња векова, 576–578.

Док Исаија у двадесет другој глави описује ратовање против Јерусалима, они који нападају „постављају се у бојни поредак на вратима“. Елам и Кир стоје на вратима са спремним оружјем, а затим откривају покривало Јерусалима. Код Исаије, „покривало“ које непријатељи на вратима откривају јесте сенка Египта.

Тешко непокорној деци, вели Господ, која се договарају, али не од мене; и која се заклањају заклоном, али не од мога Духа, да додају грех на грех; која иду да сиђу у Египат, а нису питала на моја уста; да се укрепе силом фараоновом и да се поуздају у сен Египта! Исаија 30:1, 2.

Непријатељи Јерусалима увиђају да су они које представља Севна положили своје поверење у Египат, мислећи да ће их Египат заштитити, док они које представља Елијаким, син Хелкијин, не уздају се у „сенку Египта“, него су покривени покровом Духа Божјег и уздају се у „сенку Свевишњег“.

Који пребива у тајном месту Свевишњег, почиваће под сеном Свемогућег. Рећи ћу за Господа: Он је уточиште моје и тврђава моја; Бог мој, у Њега ћу се уздати. Псалми 91:1, 2.

У кризи недељног закона, мудре девице, представљене Елијакимом, сином Хелкијиним, уздају се у сенку Свевишњег, а луде девице, представљене Савном, уздају се у сенку Египта. Реч преведена као „открио“ значи свући и одвести у ропство. Непријатељи на вратима препознају да је заштита Јерусалима уклоњена, и Савна и његови сажитељи тада почињу да настоје да сами себе спасу, јер виде „проломе града Давидовог“ и виде да има много пролома који ће непријатељу омогућити да уђе. У паници, као што је представљено у причи о десет девица, луде почињу да траже заштиту, али је немају.

Севна гледа на „оружје из шумске куће“ да га спасе, али је прекасно. Он пребројава куће у Јерусалиму и почиње да их руши да би утврдио зид, али је прекасно. Они сабирају воду из

доњег језера и настоје да је повежу с водом старога језера, али је прекасно. Пошто је вода првенствени симбол Светога Духа, то показује да они очајнички траже уље, али је прекасно. У свим својим напорима заборавили су Творца тих језера и да је Он одавно начинио та „језера“ истине. Заборавили су да је Стена векова дала поруку у стара времена. Изабрали су да не ходе старим стазама, представљеним темељима који су били постављени кроз дело Вилијама Милера.

„Непријатељ настоји да одврати умове наше браће и сестара од дела припремања народа да опстане у овим последњим данима. Његове софистерије смишљене су да одведу умове од опасности и дужности овога часа. Они ни за шта сматрају светлост коју је Христос дошао с неба да да Јовану за свој народ. Уче да призори који су управо пред нама нису од довољне важности да би им се посветила нарочита пажња. Они обеснажују истину небеског порекла и лишавају Божји народ његовог прошлог искуства, дајући му уместо тога лажну науку.”

„Овако говори Господ: станите на путевима и видите, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и ходите њиме.“ Јеремија 6:16.

„Нека нико не настоји да истргне темеље наше вере — темеље који су на почетку нашег дела били положени молитвеним проучавањем Речи и откривењем. На тим темељима градимо већ последњих педесет година. Људи могу мислити да су нашли нов пут и да могу положити чвршћи темељ од онога који је већ положен. Али то је велика обмана. Јер другог темеља нико не може положити осим онога који је положен.”

„У прошлости су многи предузимали изградњу нове вере, успостављање нових начела. Али колико је дуго њихова грађевина опстала? Убрзо је пала, јер није била утемељена на Стени.

„Зар први ученици нису морали да се суоче са људским казивањима? Зар нису морали да слушају лажне теорије, а затим, учинивши све, да остану чврсти, говорећи: ‘Јер темеља другог нико не може поставити осим онога који је постављен’? 1. Коринћанима 3:11.“

„Дакле, треба да држимо почетак своје поузданости чврсто до краја. Речи силе послате су овом народу од Бога и од Христа, изводећи га из света, тачку по тачку, у јасну светлост садашње истине. Уснама дотакнутим светим огњем, Божје слуге су објављивале вест. Божанска изјава ставила је свој печат на истинитост објављене истине.“ Testimonies, volume 8, 296, 297.

„dan“ u koji se sve ovo zbiva jeste biblijski „dan“ koji Isaija označava kao onaj u koji je Gospod Bog nad vojskama pozvao „na plač, i na naricanje, i na ćelavost, i na opasivanje kostreti“.

И Господ рече Мојсију говорећи: А десетог дана овога седмога месеца нека буде Дан помирења; нека вам то буде свети сабор; и мучите душе своје, и принесите жртву огњену Господу. И не радите никаква посла у тај исти дан, јер је Дан помирења, да се изврши помирење за вас пред Господом Богом вашим. Јер која год душа не буде мучила себе у тај исти дан, истребиће се из народа свога. И која год душа буде радила какав посао у тај исти дан, ту ћу душу истребити из народа њезина. Никаква посла не радите:

то нека буде уредба вечна кроз нараштаје ваше у свим пребивалиштима вашим. Нека вам то буде субота починка, и мучите душе своје; деветога дана у месецу увече, од вечера до вечера, празнујте суботу своју. Левитска 23:26–32.

Дан који је илустрован Шевном и Елијакимом, сином Хелкијиним, јесте антитипски Дан помирења, који обухвата историју од 1844. године па све док Михаило не устане. У том временском раздобљу адвентизам је позван да „мучи“ своје душе, или, како то Исаија представља, позван је „на плач, и на нарицање, и на ћелавост, и на опасивање костријети“.

„Године 1844. наш велики Првосвештеник ушао је у Светињу над светињама небеске светиње да отпочне дело истражног суда. Случајеви праведних мртвих пролазе на разматрању пред Богом. Када то дело буде довршено, суд треба да буде изречен над живима. Како су драгоцени, како важни ови свечани тренуци! Свако од нас има предмет који чека решење на небеском суду. Сваки од нас биће појединачно суђен према делима учињеним у телу. У прасликовитој служби, када је дело помирења вршио првосвештеник у Светињи над светињама земаљске светиње, од народа се захтевало да понизи душе своје пред Богом и исповеди своје грехе, да би им било извршено помирење и да би били избрисани. Хоће ли се од нас тражити ишта мање у овом противсликовитом дану помирења, када Христос у небеској светињи посредује за свој народ, и када над сваким случајем треба да буде изречена коначна, неопозива одлука?“

„Какво је наше стање у овом страшном и свечаном времену? Авај, каква охолост влада у цркви, какво лицемерје, каква обмана, каква љубав према одевању, лакомислености и забави, каква тежња за првенством! Сви ови греси помрачили су ум, тако да се вечне стварности нису разазнавале. Зар нећемо истраживати Писма, да бисмо знали где се налазимо у историји овога света? Зар нећемо постати разумни у погледу дела које се у ово време извршује за нас, и положаја који ми као грешници треба да заузимамо док ово дело помирења траје? Ако имамо икаквог обзира према спасењу својих душа, морамо учинити одлучну промену. Морамо тражити Господа с истинским покајањем; морамо с дубоком скрушеношћу душе признати своје грехе, да би били избрисани.“ Selected Messages, књига 1, 124, 125.

И у онај дан Господ, Господ над војскама, позва на плач и на ридање, и на ћелављење, и на опасивање костретом; а гле, радост и весеље, клање говеда и убијање оваца, једење меса и пијење вина: да једемо и пијемо, јер ћемо сутра умрети. Исаија 22:12, 13.

Господ је позвао Севну да мучи душу своју, али је он изабрао да једе, пије и настави с гозбом. Господ је „открио“ на његове „уши“ да Севнин грех неће бити очишћен. Реч преведена као „очишћен“ јесте реч која се у Левитској књизи користи за „помирење“. Овај грех лаодикијског адвентизма неће бити помирен. Сада Исаија почиње да се бави односом Севне (лаодикијских адвентиста) према Елијакиму, сину Хелкијином (филаделфијских адвентиста).

Шевна је „ризничар“, као што је то био и Јуда. А Товија је у дане Немијине живео у Божјем светилишту, у одаји (ризници) где је требало да се чувају приноси. Када је Немија очистио храм, избацио је Товију и све његове ствари. И Шевна такође треба да буде избачен.

Обојица приказују избљување лаодикијског адвентизма у време недељног закона.

„Због суровости и подмуклости Амонаца и Моаваца према Израиљу, Бог је преко Мојсија био објавио да они заувек треба да буду искључени из збора Његовог народа. Видети 5. Мојсијева 23:3–6. Пркосећи овој речи, првосвештеник је избацио приносе смештене у одаји дома Божјег, да би начинио место за овог представника проклетог народа. Већи презир према Богу није се могао показати него указати такву наклоност овом непријатељу Бога и Његове истине.“

„По повратку из Персије, Немија је сазнао за дрско скрнављење и одмах предузео мере да изгна уљеза. ‘Веома ме је ожалостило’, изјављује он; ‘зато сам избацио све покућство Товијино из одаје. Потом сам заповедио, и очистише одаје; и онде опет унесох судове дома Божјег, с приносом јестивним и тамјаном.’“

„Не само што је храм био оскрнављен, него су и приноси били погрешно употребљени. То је било усмерено ка томе да обесхрабри дарежљивост народа. Они су изгубили своју ревност и жар, и невољно су давали своје десетке. Ризнице Дома Господњег биле су оскудно снабдеване; многи од певача и других који су били ангажовани у храмовној служби, не примајући довољну потпору, напустили су дело Божје да би радили на другом месту.“ Пророци и цареви, 670.

Севна, Јуда и Товија сви представљају лаодикијске адвентисте на крају времена.

Овако говори Господ Бог над војскама: Иди, приступи том ризничару, Савни, који је над домом, и реци: Шта ти имаш овде? и кога имаш овде, те си себи овде исклесао гроб, као онај који себи клеше гроб на висини и себи у стени дубе обиталиште? Гле, Господ ће те силно однети у ропство, и заиста ће те покрити. Сигурно ће те жестоко завртети и бацити као лопту у пространу земљу; тамо ћеш умрети, и тамо ће кола твоје славе бити срамота дому твога господара. И збацићу те с твога места, и он ће те свргнути с твога положаја. Исаија 22:15–19.

Док се цар севера приближава Јерусалиму, треба имати на уму да је то приближавање поступно приближавање, за које су грађани Јерусалима знали да долази. То је оно што је означено у двадесетој глави Исаије, када је Тартан, асирски заповедник, освојио Асдод у Египту. Знали су шта долази, а Севна је проводио своје време правећи себи раскошан гроб. Археолози су пронашли Севнин гроб и уклонили натпис који је био на улазу у гроб, и он се сада налази у Британском музеју. Зачудо, када је Севна био уклоњен и Елијаким, син Хелкијин, преузео Севнин руководећи положај, Елијаким, син Хелкијин, примио је царски печат који је могао да користи да потврђује своје име на службеним документима. И тај печат су такође пронашли археолози и налази се у истом музеју у Енглеској. Севна је у музеју представљен својим гробом, обележјем смрти, а Елијаким, син Хелкијин, у музеју је представљен обележјем печата живота.

Због тога што је Шевна одбацио опомену о цару са севера, био је избљуван из уста Господњих, а реч преведена као „избљуван“ у опомени Лаодикији у Откривењу заправо значи повраћање млазом. Са Немијом је избацио Товију и његове ствари, а са Шевном је био

силовито бачен као лопта у далеку земљу. Шевна представља лаодикијске адвентисте који одбацују пророчку поруку која је била отпечаћена 1989. године и припремају се за гроб — жиг звери; а Елијаким, син Хилкијин, представља филаделфијски адвентизам који прима печат Божји.

И догодиће се у онај дан да ћу позвати слугу својега, Елијакима, сина Хелкијина; и обући ћу га твојом хаљином, и укрепићу га твојим појасом, и предаћу у његову руку твоју власт; и биће отац становницима Јерусалима и дому Јудину. Исаија 22:20, 21.

При недељном закону пшеница и кукољ у адвентизму бивају раздвојени, а вођство цркве победнице даје се Елијакиму, сину Хелкијину, и Господ тада подиже Своју цркву као заставу док порука трећег анђела нараста у гласан поклич. Можда сам био сувише редундантан укључивши израз „син Хелкијин“, када бих могао једноставно рећи Елијаким. Али отац и његово дете заједно представљају симбол Илијине поруке пре седам последњих зала. Илијина порука употребљава симболику очева и деце да представи прво (отац) и последње (син). Овај пророчки однос доприноси завршним загонеткама у двадесет другом поглављу. Обећање Елијакиму, сину Хелкијином, јесте да ће Господ положити на његово раме кључ од дома Давидовог.

„Дом Давидов“ је порука о оцу и сину на коју је Исус указао у свом последњем разговору са побуњеним Јеврејима. То је, такође, место на коме Он закључује књигу Откривења. Дом Давидов имао је кључ који, ако се ни за шта друго не употреби 22. октобра 1844. године, ипак остаје значајан, јер је једино место у Светом писму које упућује на тај кључ у поруци Филаделфијској цркви.

И кључ од дома Давидовог метнућу му на раме; и отвориће, и нико неће затворити; и затвориће, и нико неће отворити. Исаија 22:22.

И анђелу цркве у Филаделфији напиши: Ово говори Свети, Истинити, који има кључ Давидов, који отвара и нико не затвара, и затвара и нико не отвара: Знам твоја дела; ево, поставих пред тобом отворена врата, и нико их не може затворити; јер имаш мало силе, и одржао си моју реч, и ниси се одрекао мога имена. Ево, даћу оне из синагоге Сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу да дођу и поклоне се пред твојим ногама, и да познају да сам те заволео. Зато што си одржао реч мога трпљења, и ја ћу тебе сачувати од часа искушења, који ће доћи на сав свет, да искуша оне који живе на земљи. Ево, долазим брзо: држи чврсто то што имаш, да нико не узме венац твој. Онога који победи учинићу стубом у храму Бога свога, и више неће изаћи напоље; и написаћу на њему име Бога свога, и име града Бога свога, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога свога; и написаћу на њему своје ново име. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:7–12.

Елијаким представља једног Филаделфијца током милеритског покрета који 22. октобра 1844. отвара Светињу над светињама. Знам да је Христос, наш Првосвештеник, био Тај који је отворио та диспензацијска врата, али Христос је положио кључ на раме Елијакима, сина Хелкијина, и каже да „он ће отворити“. Доспели смо до тачке на коју сам указао на почетку

овога чланка.

У Исаији налазимо реч „бреме“ осамнаест пута, али у седам од тих случајева она означава нешто што се носи на рамену, а у једанаест случајева означава пророчанство о пропасти. У једном од тих осамнаест случајева реч која значи пророчанство о пропасти истовремено се употребљава и да означи бреме које се носи на рамену.

Прича о долини виђења говори о поруци пропасти која ствара две класе богомољаца у Јерусалиму. Пророчка порука која је означила отварање суда била је објављена преко оца Милера, и то је порука првог анђела која се окончала када су се врата Светиње затворила, а Светиња над светињама била отворена 22. октобра 1844. године. „Бреме“ које је било положено на раме Вилијама Милера, које је био овлашћен да носи свету, била је порука првог анђела, пророчанство о пропасти које се окончало 22. октобра 1844. године доласком поруке трећег анђела.

„Кључ дома Давидовог метнућу му на раме“, и каже: „У тај дан“ „ексер, који је утврђен на поузданом месту, помериће се, и биће одсечен, и пашће; и терет што је био на њему биће одсечен.“

Реч која се овде преводи као „бреме“ јесте реч која означава пророчанство о пропасти, али то пророчанство о пропасти није хебрејска реч коју Исаија употребљава да представи нешто што носиш на свом рамену. Као реч за пророчанство о пропасти, она значи да ће Елијакиму, сину Хелкијином, кључ Давидов бити стављен на раме, и да је бреме које је на његовом рамену пророчанство о пропасти. То је дубокоумна игра речи!

Сестра Вајт ово каже о кључу који је причвршћен за Библију.

„У вези са Речју Божјом постоји кључ који откључава драгоцени ковчежић, на наше задовољство и радост. Осећам захвалност за сваки зрак светлости. У будућности ће бити објашњена искуства која су нам сада веома тајанствена. Нека искуства можда никада нећемо у потпуности разумети док ово смртно не обуче бесмртност.“ Manuscript Releases, том 17, 261.

Милерове уводне напомене о његовом сну кажу ово.

„Сањала сам да ми је Бог, невидљивом руком, послао необично израђен ковчежић, дуг око десет инча и широк шест, начињен од ебеновине и бисера, вешто уметнутих. Уз ковчежић је био причвршћен кључ. Одмах сам узела кључ и отворила ковчежић; тада сам, на своје чуђење и изненађење, увидела да је био испуњен сваковрсним драгуљима разних величина, дијамантима, драгим камењем, те златним и сребрним новцем сваке величине и вредности, лепо поређаним на њиховим појединим местима у ковчежићу; и тако поређани одсјајивали су светлост и славу којој је био раван једино сунчев сјај.“ Early Writings, 81.

У фуснотама сна Џејмса Вајта, он ово каже о кључу.

„Приложени ‘кључ’ био је његов начин тумачења пророчке Речи — упоређивање Писма са Писмом — Библија као свој сопствени тумач. Тим кључем брат Милер отворио је ‘ковчежић’, односно велику истину о доласку свету.“ Џејмс Вајт.

Џејмс Вајт је прокоментарисао овај сан и том приликом написао увод. Од пресудне је важности препознати да је Милер имао свој сан и објавио га 1847. године, најмање две године после Великог разочарања, када су се некада уједињени милеритски адвентисти већ били расули. Милер је био одвојен од покрета, а „мало стадо“ које је било „расејано по свету“ још увек је страдало од разочарања. Милеров сан говорио је управо тој ситуацији, а Џејмс Вајт га је прокоментарисао и Елен Вајт се на њега осврнула на потпуно позитиван начин. Џејмс Вајт је написао увод за његов сан, укључио сам сан, а затим додао и неколико фуснота. Његов увод, сан и фусноте биће на крају овог чланка за оне којима је потребан приступ овим информацијама.

Исаија двадесет и друга глава представља илустрацију почетка и завршетка адвентизма. У обе историје догодило се и догодиће се раздвајање које се одиграло 22. октобра 1844. године, а потом поново у време закона о недељи. То раздвајање у оба случаја, и на почетку и на крају, представља испуњење приче о десет девојака. Сестра Вајт нас обавештава да су луде девојке Лаодикејци. Савна представља лаодикејске адвентисте на почетку и на крају адвентизма. Елијахим, син Хелкијин, представља филаделфијске адвентисте.

Али Хилкија такође представља оца адвентизма, јер „биће отац становницима Јерусалима и дому Јудином“. Вилијам Милер је с поштовањем називан „отац Милер“. Милеру је „кључ Давидов“ био положен на раме, што представља његов метод проучавања Светога писма, „ред по ред“.

Ковчежић је био Библија, а он је употребио „кључ Давидов“, који представља правила пророчког тумачења што их је применио да отвори истине првог анђела. Та правила („кључ Давидов“) и његово пророчанство пропасти („бреме“), које је било схваћено помоћу кључа Давидовог, беху обешени „као клин на тврду месту“ у светилишту. „Клин“ је био датум 22. октобар 1844. године. Реч „клин“ значи игла, ексер или колац, и представља путоказ. „Бреме“, односно пророчанство пропасти које је било обешено о тај клин, била је порука првог анђела, а та порука се завршила 22. октобра 1844. године, када се пророчанство пропасти испунило и било уклоњено, посечено, те је пало. Било је уклоњено јер је пророчка порука пропасти постала ствар прошлости, а клин је тада морао бити премештен у Светињу над светињама, где ће о њега бити обешено друго бреме пропасти.

Милерово пророчанство о пропасти, које је, схваћено по пророчким правилима представљеним као „кључ Давидов“, требало да постави клин на светом месту који би носио сву славу дома оца његова. Реч „слава“ у том одломку значи тежину. Оно што носи тежину једне куће јесте темељ те куће. Милеров темељни рад носи тежину све додатне светлости поруке трећег анђела, представљене као „пород и изданак“. Он носи тежину свих разноврсних судова храма. И темељ је био положен за храм да се постави славни престо.

Елијаким, син Хелкијин, представља филаделфијску цркву. Елијаким значи Бог подизања, јер Елијаким, отац Јерусалима, представља Вилијама Милера, кога је Бог употребио да подигне темеље Божјег избраног заветног народа. Он је син Хелкијин, чије је име изведено од две речи, од којих је друга Бог, а прва значи „углађеност“, као у углађености говора. Хелкија представља Божју Реч или глас, а његов син представља подизање храма.

На крају адвентизма мора постојати пророчанство о пропасти, а то пророчанство јесте трећи анђео из Откривења четрнаест. На крају мора постојати кључ који је био предображен Милеровим кључем. „Кључ“ у наше време заснива се на понављању историје, а нарочито на правилу првог помињања, које укључује, или јесте, начело представљено самим Христом као Алфом и Омегом. Мора постојати Милеров син. Милер тада, као отац, постаје Хелкија, Реч Господња, а Милеров син је Елијаким, што значи Бог подизања. Отац Милер је подигао храм, а Милеров син означава када се Лаодикија и Филаделфија раздвајају и када се Филаделфијци подижу као застава. Мора постојати клин који је учвршћен, али не на светом месту као у Милеровој историји, него у Светињи над светињама. Тај клин и бreme које је о њега окачено биће одсечени на крају поруке трећег анђела, као што је било на крају поруке првог анђела. Када Михаило устане и људско време кушње се затвори, пророчанство о пропасти биће у прошлом времену, уклоњено, одсечено и пало.

Раздвајање или расејавање након протекла времена 1844. године поновиће се приликом недељног закона. Исаија двадесет и друго поглавље представља илустрацију околности које доводе до раздвајања лаодикијских адвентиста од филаделфијских адвентиста, до којег долази у кризи недељног закона.

И анђелу лаодикијске цркве напиши: Ово говори Амин, верни и истинити сведок, почетак Божјег створења: знам твоја дела, да ниси ни хладан ни врућ; о, да си хладан или врућ! Тако, будући млак, и ниси ни хладан ни врућ, избацићу те из уста својих. Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и наг: саветујем ти да од мене купиш злата огњем пречишћеног, да се обогатиш; и беле хаљине, да се оденеш, и да се не покаже срамота нагоде твоје; и помажи очи своје очњом машћу, да прогледаш. Које год љубим, оне карам и кажњавам; зато ревнуј, и покај се. Ево, стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са мном. Ономе који победи даћу да седи са мном на престолу моме, као и ја што победих и седох с Оцем својим на престолу његовом. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:7–22.

Након увода у сан, James White затим укључује сам сан са фуснотама. Немам никаквих потешкоћа са применом Miller-овог сна од стране James White-a, упркос чињеници да смо често објављивали тумачење његовог сна које се донекле разликује од тумачења James White-a. Основни приступ James White-a који се разликује од онога што смо ми објавили јесте то што он „драгуље“ смешта у контекст Божјег народа, док ми разумемо да су драгуљи пророчке истине. Нема противречности, јер човек одражава оно у шта верује, а расипање драгуља после Великог разочарања представља расејање Божјег народа ПРЕ недељног

закона. Али ова чињеница је за будуће проучавање.

Увод Џејмса Вајта у сан Вилијама Милера

„Следећи сан је објављен у Advent Herald-у пре више од две године. Тада сам увидела да он јасно означава наше прошло искуство у вези с другим доласком, и да је Бог дао тај сан на корист расејаном стаду.

„Међу znacима bliskog približavanja velikog i strašnog dana Gospodnjeg, Бог је postavio snove. Vidi Joel 2:28–31; Dela apostolska 2:17–20. Snovi mogu dolaziti na tri načina; prvo, „od mnoštva poslova“. Vidi Propovednik 5:3. Drugo, oni koji su pod nečistim duhom i Sataninom obmanom mogu imati snove pod njegovim uticajem. Vidi 5. Mojsijeva 8:1–5; Jeremija 23:25–28; 27:9; 29:8; Zaharija 10:2; Juda 8. I treće, Бог је uvek poučavao, i još uvek poučava, svoj narod manje ili više kroz snove, koji dolaze posredstvom anđela i Duha Svetoga. Oni koji stoje u jasnoj svetlosti istine znaće kada im Бог даје сан; i takvi neće biti prevareni niti zavedeni lažnim snovima.“

„И рече: Чујте сада речи моје: ако буде пророк међу вама, ја, Господ, јавићу му се у виђењу, и говорићу му у сну.“ Бројеви 12:5.

„Јаков рече: ‘Анђео Господњи проговори ми у сну.’ 1. Мојсијева 31:2. ‘И Бог дође Лавану Сиријцу у ноћном сну.’ 1. Мојсијева 31:24. Прочитајте snove Јосифове, у 1. Мојсијевој 37:5–9, а затим занимљиву повест о њиховом испуњењу у Египту.“

„У Гаваону се Господ јави Соломону ноћу у сну.“ 1. Царевима 3:5. Велики значајни лик из другог поглавља Данила такође је дат у сну, као и четири звери итд. из седмог поглавља. Када је Ирод настојао да погуби новорођеног Спаситеља, Јосиф је у сну био опоменут да побегне у Египат. Матеј 2:13.

„И биће у ПОСЛЕДЊЕ ДАНЕ, говори Бог, излићу од Духа својега на свако тело; и прорицаће синови ваши и кћери ваше, и младићи ваши гледаће виђења, и старци ваши сањаће snove.“ Дела апостолска 2:17.

„Дар пророштва, кроз snove и визије, овде је плод Светога Духа, и у последње дане треба да се испољи у довољној мери да сачињава знак. Он је један од дарова јеванђеоске цркве.

„И даде једне за апостоле, а једне за ПРОРОКЕ, а једне за јеванђелисте, а једне за пастире и учитеље; за усавршавање светих, за дело службе, за изграђивање тела Христовог.“ Ефесцима 4:11, 12.

„И Бог је поставио неке у цркви: најпре апостоле, друго ПРОРОКЕ, итд.“ 1. Коринћанима 7:28.

„Пророштва не презирите.“ 1. Солуњанима 5:20. Видети и Дела 13:1; 21:9; Римљанима 12:6; 1. Коринћанима 14:1, 24, 39. Пророци или пророштва дати су за називање Христове цркве; и не може се изнети никакав доказ из речи Божје да је требало да престану пре него што би јеванђелисти, пастири и учитељи требало да престану. Али,

каже приговорник: „Било је толико много лажних виђења и снова да не могу имати поверења ни у шта такве врсте.“ Истина је да сотона има своје подметворине. Он је одувек имао лажне пророке, и свакако их можемо очекивати и сада, у овом његовом последњем часу обмане и тријумфа. Они који одбацују таква посебна откривења зато што подметворина постоји, могу с једнаким правом отићи и мало даље и порећи да се Бог икада откривао човеку у сну или виђењу, јер је подметворина одувек постојала.

„Снови и визије су средство посредством којег је Бог открио себе човеку. Посредством тог средства говорио је пророцима; поставио је дар пророштва међу дарове јеванђеоске цркве и уврстио снове и визије међу остале знаке „ПОСЛЕДЊИХ ДАНА“. Амин.

„Мој циљ у горњим напоменама био је да на библијски начин отклоним приговоре и припремим ум читаоца за оно што следи.“ James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

Други сан Вилијама Милера

„Сањао сам да ми је Бог, невидљивом руком, послао један необично израђен ковчежић, дугачак око десет инча, а широк шест инча, начињен од ебеновине и бисера вешто уметнутих. За ковчежић је био причвршћен кључ. Одмах сам узео кључ и отворио ковчежић, када, на моје чуђење и запрепашћење, нађох да је испуњен сваковрсним драгуљима разних величина, дијамантима, драгоценим камењем, те златним и сребрним новцем сваке величине и вредности, лепо распоређеним на својим местима у ковчежићу; и тако распоређени одсјајивали су светлошћу и славом којој је био раван само сунчев сјај.“

„Сматрала сам да није моја дужност да сама уживам у овом чудесном призору, иако је моје срце било преплављено радошћу због сјаја, лепоте и вредности његовог садржаја. Стога сам га ставила на сто наред своје собе и разгласила да сви који то желе могу доћи и видети најславнији и најблиставији приказ који је човек икада видео у овом животу.

„Људи су почели да пристижу, у почетку малобројни, али су временом нарасли у мноштво. Када би први пут погледали у ковчежић, чудили би се и ускликнули од радости. Али када се број посматрача увећао, сви су почели да узнемиравају драгуље, вадећи их из ковчежића и разбацујући их по столу. Почела сам да мислим да ће власник поново затражити од мене ковчежић и драгуље; и ако допустим да буду разасути, никада их више нећу моћи вратити на њихова места у ковчежићу као раније; и осећала сам да се никада нећу моћи суочити с одговорношћу, јер би била огромна. Тада сам почела да молим људе да их не дирају, нити да их ваде из ковчежића; али што сам их више молила, то су их више разбацивали; и сада се чинило да их разбацују по читавој соби, по поду и по сваком комаду намештаја у соби.“

„Тада видех да су међу праве драгуље и новац разбацали безбројно мноштво лажних драгуља и фалсификованог новца. Био сам силно разгневан због њиховог ниског поступка и неблагодарности, и укорио сам их и прекорео због тога; али што сам их више корио, то су више разбацивали лажне драгуље и лажни новац међу праве.

„Тада се у својој телесној души испуних јадам и почех да употребљавам телесну силу да их истерам из собе; али док бих једнога истеривао, тројица других би улазила и уносила прљавштину и струготину и песак и сваковрсно смеће, све док не прекрише све праве драгуље, дијаманте и новчиће, те сви беху уклоњени од погледа. Такође су растргли мој ковчежић и разбацали га по смећу. Помислих да нико не обраћа пажњу на моју жалост нити на мој гнев. Постадох сасвим обесхрабрен и клонуо духом, те седох и заплаках.

„Док сам тако плакала и нарицала због свога великог губитка и одговорности, сетила сам се Бога и усрдно се молила да ми пошаље помоћ. Одмах су се врата отворила, и један човек уђе у собу, а сви људи из ње изађоше; и он, држећи у руци четку за прашину, отвори прозоре и поче да из собе чисти прашину и смеће.

„Завапих к Њему да се уздржи, јер су међу рушевинама били разбацани неки драгоцени драгуљи.

Рекао ми је: „Не бој се“, јер ће се „он побринути за њих“.

„Тада, док је метлом избацивао прљавштину и отпатке, лажно драго камење и фалсификован новац, све се то подиже и изиђе кроз прозор као облак, а ветар их однесе. У тој ужурбаности затворих очи за тренутак; када сам их отворио, сви отпадци већ беху нестали. Драгоцени драгуљи, дијаманти, златници и сребрњаци лежаху у изобиљу разасути по читавој соби.

„Затим је на сто ставио ковчежић, много већи и лепши од претходног, па је прегрштима сакупио драгуље, дијаманте, новчиће и убацивао их у ковчежић, док није остао ниједан, иако неки од дијаманата нису били већи од врха игле.

„Затим ме је позвао да ‘дођем и видим’.“

„Погледах у ковчежић, али моје очи беху заслепљене тим призором. Сијали су десет пута већом славом него раније. Помислих да су били изглачани у песку ногама оних злих људи који су их разбацали и погазили у прашину. Били су поређани у прекрасном реду у ковчежићу, сваки на свом месту, без икаквог видљивог труда човека који их је бацио унутра. Узвикнух од саме радости, и тај узвик ме пробуди.“ Early Writings, 81–83.

Фусноте Џејмса Вајта

„Ковчежић“ представља велике истине Библије које се односе на други долазак нашег Господа Исуса Христа, а које су биле дате брату Милеру да их објави свету.

„Прикачени ‘кључ’ био је његов начин тумачења пророчке Речи — упоређујући Писмо са Писмом — Библија као свој сопствени тумач. Тим кључем брат Милер је отворио ‘ковчежић’, односно велику истину о Христовом доласку свету.

„Народ је почео да долази, у почетку малобројан, али је нарастао у мноштво.“ Када је брат Милер, и још неколицина других, први пут проповедао адвентну науку, она је имала тек врло мало дејства, и њоме се пробудио тек врло мали број људи; али од 1840. до 1844. године, где год је била проповедана, читава заједница била је покренута.

„Драгуљи, дијаманти, итд.’ ‘сваковрсни и различитих величина’, тако ‘лепо распоређени на својим местима у ковчежићу’, представљају децу Божју, [Малахија 3:17,] из свих цркава, и из готово сваког сталежа и животног положаја, који су примили адвентну веру, и за које се видело да храбро заузимају став на својим различитим местима, у светој ствари истине. Док су се кретали у том поретку, сваки пазећи на своју дужност и ходећи смирено пред Богом, ‘они су одражавали светлост и славу’ свету, којој је била равна једино црква у данима апостола. Вест, [Откривење 14:6, 7] ишла је, тако рећи, на крилима ветра, а позив, ‘Дођите, јер је већ све спремно,’ [Лука 14:17.] ширио се са силом и дејством.“

„Када је летећи анђео [Откривење 14:6, 7.] први пут почео да проповеда вечно јеванђеље: ‘Бојте се Бога, и подајте му славу; јер дође час суда његова,’ многи су клицали од радости при помисли на Исусов долазак и обновљење, а потом су се успротивили, ругали се и исмевали истину која их је мало пре тога испуњавала радошћу. Они су узнемирили и расејали драгуље. То нас доводи до јесени 1844. године, када је отпочело време расејавања. Запазите ово: управо су они који су некада ‘клицали од радости’ узнемирили и расејали драгуље. И нико од 1844. године није тако делотворно расејао стадо и одвео га на странпутицу као они који су некада проповедали истину и радовали јој се, али су потом порекли Божје дело и испуњење пророштва у нашем ранијем адвентном искуству.“

„Сведочанство брата Милера, током извесног броја месеци после поноћног поклича, у седмом месецу 1844. године, било је да су се врата затворила, и да је адвентни покрет био испуњење пророштва, и да смо били у праву што смо проповедали време. Тада је, преко Advent Herald-а, опомињао своју браћу да чврсто стоје, да буду стрпљиви и да не ропћу један на другог; а Бог ће их ускоро оправдати што су проповедали време. На тај начин он је молио за драгуље, док је осећао своју ‘одговорност’ за њих, и да би она ‘била огромна.’“

„Лажни драгуљи и фалсификован новац“ који су били расути међу правима, јасно представљају лажне обраћенике, или „туђу децу“ [Осија 5:7], откако су се врата затворила 1844. године.

„Друга ‘ковчежица много већа и лепша од прве’ у коју су били сабрани расути ‘драгуљи,’ ‘дијаманти’ и ‘новчићи,’ представља широко поље живе садашње истине у које ће расуто стадо бити сабрано, чак 144.000, и сви они имају печат живог Бога. Ниједан од драгоцених дијаманата неће бити остављен у тами. Иако су неки ‘не већи од врха игле,’ неће бити превиђени и изостављени у овај дан када Бог сабира своје драгуље. [Малахија 3:16–18.] Он може послати своје анђеле и пожурити их да их изведу као што је извео Лота из Содоме. ‘Кратак посао учиниће Господ на земљи.’ ‘Свешће га у праведности.’ Видети Римљанима 9:28.

„Прашина и струготине, песак и сваковрсно ђубре“ представљају разноврсне и многобројне заблуде које су унете међу вернике у други Христов долазак од јесени 1844. године. Овде ћу указати на неке од њих.

„1. Став који су неки од „пастира“ дрско заузели одмах пошто је био објављен поноћни поклич, да је свечана сила омекшавања Светога Духа, која је пратила покрет седмога месеца, била месмерички утицај. Џорџ Сторс био је међу првима који су заузели тај став. Видети његове списе у познијем делу 1844. године, у листу Midnight Cry, тада објављиваном у граду Њујорку. J. V. Хајмс је на Олбанијској конференцији у пролеће 1845. године рекао да је покрет седмога месеца произвео месмеризам седам стопа дубок. Ово ми је речено од једнога који је био присутан и чуо ту примедбу. Други, који су узели активно учешће у покличу седмога месеца, касније су тај покрет прогласили делом Ђавола. Приписивати дело Христа и Светога Духа Ђаволу било је у данима нашега Спаситеља хула, а хула је и сада.“

„2. Многи покушаји одређивања тачног времена. Пошто се 2300 дана завршило 1844. године, различити појединци су у више наврата одређивали време њиховог окончања. Чинећи то, уклонили су „међаше“ и бацили таму и сумњу на читав адвентни покрет.

„3. Спиритизам са свим својим уобразиљама и разуданостима. Ова лукавштина ђаволова, која је извршила страховито дело смрти, веома је прикладно представљена као ‘струготине’ и ‘сваковрсно смеће’. Многи од оних који су испили отров спиритизма признавали су истину нашег ранијег адвентног искуства, и због те чињенице многи су били наведени да поверују да је спиритизам био природни плод веровања да је Бог руководио великим адвентним покретима 1843. и 1844. године. Петар, говорећи о онима који ће ‘уводити јереси погинути, одричући се чак и Господа који их је искупио’, каже: ‘ЗБОГ КОЈИХ ЋЕ СЕ ПУТ ИСТИНЕ ХУЛИТИ.’”

„4. С. С. Сноу, који се представља као ‘пророк Илија’“ Овај човек је, у свом чудном и необузданом деловању, такође одиграо своју улогу у овом делу смрти, а његов поступак је имао тежњу да у свести многих искрених душа доведе истински положај светих који чекају на лош глас.

„Овом каталогу заблуда могао бих додати још многе, као што су „хиљаду година“ из Откривења 20:4, 7, у прошлости, 144.000 из Откривења 7:4; 14:1, они који су „устали и изашли из гробова“ после Христовог васкрсења, учење о нераду, учење о уништењу деце, итд. итд.

„Ове заблуде биле су тако ревносно ширене и тако наметане ишчекујућем стаду да су, у време када је брат Милер имао сан, прави драгуљи били ‘искључени из вида’, и речи пророкове биле су применљиве — ‘И суд се узмиче натраг, и правда стоји далеко’, итд. итд. Видети Исаија 59:14. У то време у земљи није било ниједног адвентистичког листа који је заступао дело садашње истине. The Day-Dawn био је последњи који је бранио истински положај малог стада; али и он је престао да излази неколико месеци пре него што је Господ дао брату Милеру овај сан; и у својој последњој самртној борби упућивао је уморне свеце, који су уздисали, на 1877. годину, тада још тридесет година у будућности, као на време њиховог коначног избављења. Авај! авај! Није чудо што је брат Милер у свом сну ‘сео и заплакао’ над овим жалосним стањем ствари.“

„Брат Милер је склопио очи у смрти 22. децембра 1849. године, чиме су се испуниле следеће речи из његовог сна: ‘У тој ужурбаности склопио сам очи за тренутак.’ Ово чудесно испуњење је толико јасно да нико неће пропустити да га уочи.

„Ковчежић представља истину о адвенту коју је брат Милер објавио свету, као што је означено у причи о десет девојака. [Матеј 25:1–11.] Прво, време, 1843; друго, време оклевања; треће, поноћни поклич, у седмом месецу, 1844; и четврто, затворена врата. Нико ко је читао списе о другом доласку од 1843. године, неће порећи да је брат Милер заступао ове четири важне тачке у историји адвента. Овај складни систем истине или „ковчежић“ био је растргнут на комаде и разбацан међу рушевине од стране оних који су одбацили сопствено искуство и порекли управо оне истине које су они, заједно с братом Милером, тако неустрашиво проповедали свету.

„Црква ће тада бити чиста и ‘без мане пред престолом Божјим’, пошто буде исповедила све своје заблуде, преступе и грехе, и пошто они буду опрани Христовом крвљу и избрисани, биће без ‘мрље, или боре, или чега таквога’. Тада ће засијати са ‘десет пута већом славом него раније.’” JAMES WHITE Oswego, мај 1850.